

Teza: radca prawny pod wpływem alkoholu.

Stawienie się przez radcę prawnego w sądzie rejonowym celem wykonywania czynności zawodowych w stanie wskazującym na spożycie alkoholu stanowi poważny delikt dyscyplinarny. Wystarczającymi dowodami są zeznania kilku świadków, nie było bowiem możliwości w dacie czynu wykonania badania obwinionego alkomatem (mógł to co najwyżej uczynić sam obwiniony z własnej woli). Tłumaczenie obwinionego, że zażywał środek Amol nie jest wiarygodne.

Sygn. akt WO-145/20

ORZECZENIE

z dnia 18 marca 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Michał Łukasik

Sędziowie: SWSD Marta Stryjek

SWSD Piotr Karwat

Protokolant: Adam Wolan

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2021 r. na rozprawie

sprawy radcy prawnego P. W.

obwinionego o to, że:

1.

w dniu 9 marca 2016 r. podejmował czynności w sprawie z wniosku J. M. z udziałem E. A. o zniesienie współwłasności nieruchomości przed Sądem Rejonowym w Staszowie w sprawie o sygn. akt I Ns 83/15 poprzez występowanie w charakterze pełnomocnika procesowego wnioskodawcy i zawarcia w imieniu wnioskodawcy ugody sądowej znoszącej współwłasność pomimo zawieszenia w prawie do wykonywania zawodu na okres 1 roku, liczony od dnia 4 marca 2016 r. do dnia 4 marca 2017 r.

tj o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (tj. Dz.U z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) oraz art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

2.

w dniu 20 czerwca 2016 r. stawiał się w Sądzie Rejonowym w S. celem wykonywania czynności zawodowych polegających na zastępstwie procesowym (...) Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w S. w sprawie o sygnaturze akt IV P 65/16 w stanie wskazującym na spożycie alkoholu,

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (tj. Dz.U z 2017 r. poz. 1870 ze zm.) oraz art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania Obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w K. z dnia 14 lipca 2020 r. r., sygn. akt OSD 78/X/2019

orzeka:

1.

uchylić orzeczenie w zakresie pkt 1 i umorzyć postępowanie z racji przedawnienia karalności czynu objętego tym zarzutem;

2.

w pozostałym zakresie utrzymać w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w K. z dnia 14 lipca 2020 r, sygn. akt OSD 78/X/2019

3.

zasądzić od obwinionego koszty postępowania odwoławczego poniesione przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1500 (słownie: tysiąc pięćset) zł. na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. przedstawił radcy prawnemu, P. W., zarzuty naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego obwinionego o to, że:

- w dniu 9 marca 2016 r. podejmował czynności w sprawie z wniosku J. M. z udziałem E. A. o zniesienie współwłasności nieruchomości przed Sądem Rejonowym w Staszowie w sprawie o sygn. akt 1 Ns 83/15 poprzez występowanie w charakterze pełnomocnika procesowego wnioskodawcy i zawarcia w imieniu wnioskodawcy ugody sądowej znoszącej współwłasność pomimo zawieszenia w prawie do wykonywania zawodu na okres 1 roku, liczony od dnia 4 marca 2016 r. do dnia 4 marca 2017 r.,
- w dniu 20 czerwca 2016 r. stawiał się w Sądzie Rejonowym w S. celem wykonywania czynności zawodowych polegających na zastępstwie procesowym (...) Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w S. w sprawie o sygnaturze akt IV P 65/16 w stanie wskazującym na spożycie alkoholu.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w K. orzeczeniem z dnia 14 lipca 2020 roku uznał Obwinionego winnym zarzucanych obu czynów i wymierzył za pierwszy czyn karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas jednego roku, za drugi czyn karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas jednego roku.

A następnie, powołaniem się na art. 65¹ ust. 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy o radcach prawnych, wymierzył Obwinionemu karę łączną - karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas jednego roku.

Ponadto z powołaniem się na art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych zakazał Obwinionemu wykonywanie patronatu przez okres dwóch lat oraz w punkcie ostatnim obciążył kosztami postępowania dyscyplinarnego.

Od tego orzeczenia zaskarżonego w całości wniósł odwołanie Obwiniony zarzucając:

a/ naruszenie art. 7 kpk poprzez wybiórczą ocenę osobowych źródeł dowodowych, w tym zwłaszcza świadka J. J.,

b/ z powołaniem brzmienia art. 438 pkt 3 kpk dokonanie niewłaściwej oceny dowodów zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych w postaci niewłaściwego przyjęcia:

- że termin rozpoczęcia biegu zawieszenia nastąpił przed datą odbioru zarządzenia Dziekana OIRP w K., które nastąpiło 14 kwietnia 2016 roku,
- w postaci uznanie za pewnik tezy, że doszło do stawienie się Obwinionego w Sądzie Rejonowym w S.w stanie co najmniej po spożyciu alkoholu gdy skarżącym i świadkiem była osoba negatywnie nastawiona do Obwinionego.

Wniósł o zmianę zapadłego orzeczenia poprzez uniewinnienie od zarzucanych czynów ewentualnie o uchylenie w całości orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej izby Radców Prawnych ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie Obwinionego jest częściowo zasadne jakkolwiek z innej przyczyny niż wskazano w odwołaniu.

Na wstępie, celem uporządkowania kwestii wstępnej, skład orzekający wskazuje, że w treści orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji, w trzech miejscach pojawiły się oczywiste omyłki, które zostały poprawione w sposób wskazany w protokole rozprawy z 18 marca 2021 r.

Ponadto Obwiniony, w piśmie procesowym datowanym na 3 marca 2021 r., który wpłynął 8 marca 2021 r. do sądu II instancji, wniósł w nim o przeprowadzenie dowodu z akt Prokuratury Rejonowej w S.(bez wskazania sygnatury). WSD w Warszawie postanowieniem oddalił wniosek z racji jego bezprzedmiotowości, gdyż doszło do przedawnienia karalności czynu.

W tym samym piśmie Obwiniony wniósł o przeprowadzenie dowodu:

- z przesłuchania świadka M. A. na okoliczność sprzeczności jej zeznań złożonych przed rzecznikiem dyscyplinarnym OIRP w K. z zeznaniami złożonymi przed OSD w K.
- z przesłuchania świadka sędzi Anny Baran na okoliczność czy spotkała się z Obwinionym i w jakim był on stanie.

WSD oddalił postanowieniami oba wnioski, gdyż Obwiniony nie zgłosił takiego wniosku przed rozprawą pierwszo instancyjną, jak i z własnego wyboru nie uczestniczył w rozprawie przed OSD w K. wskazując powyższe jako przesłankę nieuwzględnienia wniosku wynikającą z art. 452 § 2 pkt 2 kpk.

Przechodząc do meritum sprawy WSD KIRP w Warszawie rozstrzygnął oba zarzuty w następujący sposób.

Zarzut 1.

Przypisany Obwinionemu zarzut dotyczył czynu, który polegał na tym, że w dniu 9 marca 2016 r. podejmował czynności w sprawie z wniosku J. M. z udziałem E. A. o zniesienie współwłasności nieruchomości przed Sądem Rejonowym w S.w sprawie o sygn. akt I Ns 83/15 poprzez występowanie w charakterze pełnomocnika procesowego wnioskodawcy i zawarcia w imieniu wnioskodawcy ugody sądowej znoszącej współwłasność pomimo zawieszenia w prawie do wykonywania zawodu na okres 1 roku, liczony od dnia 4 marca 2016 r. do dnia 4 marca 2017 r.

Artykuł 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych stanowi, że w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata.

Postanowienie zostało wszczęte 17 stycznia 2017 r. czyli czyn z dnia 9 marca 2016 r. przedawnił się 9 marca 2021 roku.

W tym stanie rzeczy WSD w Warszawie w oparciu o art. 437 § 1 kpk w związku z art. 74¹ uchylił orzeczenie w sposób opisany w jego punkcie pierwszym, protokole rozprawy z 18 marca 2021 r.

Zarzut 2.

Skład orzekający przyjmuje za własne ustalenia faktyczne poczynione przez sąd dyscyplinarny 1 instancji.

Rozpatrując zarzuty odwołania w zakresie naruszenia art. 7 kpk Wyższy Sąd Dyscyplinarny zauważa, że zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów zawarty w tym artykule nie został rozwinięty w treści uzasadnienia. Formułując zarzut wybiórczej oceny dowodów należało m.in. wskazać, które dowody zostały pominięte w toku analizy, że dokonano wartościowania dowodów poprzez uznanie prymatu dowodów przeprowadzonych przez zastępcę rzecznika dyscyplinarnego nad innymi dowodami czy też inne

Takich przykładów zabrakło w treści uzasadnienia, a samo powołanie się na przypisywany świadkowi J. J. osobisty i negatywny stosunek uprzedzenia i niechęci do Obwinionego, który potwierdził nota bene także we fragmencie uzasadnienia sąd dyscyplinarny I instancji, przy jednoczesnym skonfrontowaniu jego zeznań z zeznaniami innych świadków, które okazały się zbieżne, w żaden sposób nie pozwala na podzielenie tego zarzutu odwołania.

Sąd I instancji analizując poszlaki wskazał na dowody pośrednie w postaci zeznań kilku świadków, a przede wszystkim tych świadków, którzy nie pozostawali w konflikcie z Obwinionym oraz na ich doświadczenie zawodowe w tej materii, które wskazywały na prawdomówność.

Przy tego rodzaju bardzo poważnym zarzucie podjęcia próby uczestniczenia w rozprawie sądowej przez radcę prawnego, konstruując wzorzec przeciętnego zachowania radcy prawnego, któremu postawiono zarzut usiłowania wejścia do sądu powszechnego na rozprawę w stanie wskazującym na stan po spożyciu alkoholu, jedynym naturalnym zachowaniem byłoby udowodnienie swojej niewinności przez wykazanie stanu trzeźwości.

Można to było łatwo zrobić w rozpatrywanej sprawie udając się do najbliższego punktu medycznego celem oddania krwi; można też było udać się na posterunek policji czy straży miejskiej celem przeprowadzenia badań alkometrem.

Można też było natychmiast zawiadomić pracodawcę o zaistniałym zdarzeniu, skonsultować z nim sposób postępowania w takim przypadku czego także nie uczyniono.

W tej sprawie żadnych takich dowodów, choć mógł i powinien był to uczynić, Obwiniony nie przeprowadził.

To zachowanie w sądzie rejonowym zaowocowało również rozwiązaniem z Obwinionym umowy o pracę bez wypowiedzenia. Obwiniony w tej materii nie wystąpił na drogę prawną, co także pośrednio oznacza uznanie słuszności takiego sposobu rozwiązania stosunku pracy z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych.

Przy zaniechaniu dokonania ww. bardzo istotnych czynności przez Obwinionego przeciwstawienie im mało istotnych rozbieżności w zeznaniach świadków poczynionych przed rzecznikiem dyscyplinarnym w porównaniu do zeznań poczynionych przed sądem dyscyplinarnym; wyjaśnień o zażywaniu środka Amol oraz powołanie się na to, że nie przeprowadzono badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, to taka przyjęta linia obrony jest niewiarygodna, ponieważ Obwiniony miał realne możliwości wykazania swojej niewinności w sposób opisany wyżej.

W tym stanie rzeczy należało postanowić jak w sentencji orzeczenia.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.